

נחאם לדיין

נחאם לי! נהם משה דיין מעל מיטתו האורטופדית, מה הוא שוכב חסרי-אונים, "אני נותן לכם לא יותר מ-20 יום. אחר-כך אשוב להיות שר-הביטחון!" כי דיין, אשר הועבר השבוע לביתן אחר לתנאי-אישפון רגילים — אחרי שיצא מכלל סכנה רצינית — אינו מסוגל לשאת את המחשבה שקצב-ההתרחשויות הביטחוני-חיסר-מעשה.

במיוחד נהם ורטן שר-הביטחון — לעיני עוזריו ממשרד הביטחון היושבים בחדרין סמוך לחדר הקטן שלו, בביתן החדש — כאשר הועברו לו פירטי-תגובותיו של ראש-הממשלה ושר-הביטחון בפועל, לוי אשכול. צילומיהם של אשכול ושל השר יגאל אלון, שהרבו להופיע לעיני-המצלמות, בין החיילים שהשתתפו בפעולות-הגבול האחרות,

חיבוק של דיין: שר-הביטחון החולה שם ידו על האחוח המטפלת

בינתיים החלו לזרום ביקורים רשמיים ובלתי-רשמיים לחדרו. השר בליתיק יוסף מסר וחצי ושנשלחה לו במתנה ממדינת סין קים באמצעות אירגון יוצאי הודו בישראל. אחד ממלוויו של ספיר הציע לדיין לתלות את החרב למראשותיו, אך דיין סירב באדיבות.

אורח אחר שפקד את חדרו, השבוע, היה השחקן דני קיי. אבל כיוון שדיין ישן, בעת ביקורו, ואחיותיו סירבו לעורר אותו, יצא קיי מאוכזב מאוד מן הפגישה עם ידידו הוותיק.

חולים רגילים, אסור היה להזיזו מעל למיטה המיוחדת: כי רופאיו, ובראשם הפרופסור חיים שיבא, מנהל תל-השומר העדיפו לתת לצלעותיו השבורות להתאחות מאלהן, במקום לכלוא את גופו החסון של דיין במחוך של גבס בלתי-גימיש. פירושו של דבר: שאסור לשר-הביטחון לעשות את התנועה הקלה ביותר.

דבר זה מרגיז במיוחד את השר, הפעיל והנמרץ, רק יחסם של עובדי בית-החולים — וביחוד של האחיות — מסוגל להרגיע במיקצת את עצביו המתוחים של דיין, שאינו מתרגש מפעילות, אלא דחקא מן השקט.

עוררו אצל דיין — הידוע בשל התגודות החרות שבמצב-ירוחו — מרה שחורה ורוגז בלתי-מאופק.

לא פחות התעצבן שר-הביטחון הפצוע, שכשילב דיווחים על הצהרות ותגובות של אנשי-השילטון על המתרחש. דיין, הקשור קשר מתמיד עם משרדו, באמצעות סלמון המוצב ליד מיטתו ובאמצעות מלוויו, היו שבים בחדר הסמוך, פשוט אינו מסוגל להחזיק מעמד במיטה.

אבל דווקא ממיטה זו אסור לו לזוז: גם שעה שהוצא מחדר-הבידוד, הוכנס לביתן רגיל, בו שוכבים גם — באולמות אחרים —

כמו במערב-אירופה. אנשי הפא-קולטה למשפטים צעדו בראש המספחים: 86 מן הסטודנטים שלה רצו בסיפוח מלא, 26 נוספים בעד חלקי.

גם אנשי מחלקת רואי-החשבון צעדו אחריהם. רק אנשי החוג למדעי החברה היו יותר נגד הסיפוח: 21 בלבד הצביעו בעד סיפוח, 11 בעד סיפוח חלקי, 25 בעד סיתרון מוסכם.

כל העניין לא התנהל דווקא באווירה של רצינות. רשם אחד הסטודנטים בפתק בחירתו: "אני גם בעד מינויו של פרופ' סור פרוקצ'יה, הדיקאן למשפטים, כדיקאן ברבתי-עמון — מתוך ההנחה שאין אדם מכהן בשתי משרות בעת ובעונה אחת.

אגב, התוצאות דומות להפליא אלו של מישאלי דעת-קהל שנערכו, סביב השאלה "האם חייבת ישראל לסגת או לספח" בכרי טניה ובצרפת.

● בכריטניה הצביעו 44 אחוז מן הנשאלים בעד סיפוח מלא, ועוד 21 אחוז בעד סיפוח חלקי, רק 13 אחוז הצביעו בעד שיבה לגבולות ה-5' ביוני.

● ואילו בצרפת, בה נשתררה לאחר המלחמה אווירה סחוחת פרו-ישראלית, הצביעו בכל זאת 24 אחוז מן הנשאלים בעד סיפוח, ועוד 25 בעד סיפוח חלקי — ורק 19 אחוז בעד נסיגה.

חקלאות

סדר

הוא סדר

במשרד החקלאות יש סדר. לפני חודשיים, פנה אורח לחיכ במכתב, ביקש ממנו לברר מדוע מתאכזרים לגרר הקרפיון. לא זו בלבד שאוכלים אותם, כתב האורח הצימחוני, אלא שאף מובילים אותם חיים בראש חוצות, לקראת גורלם האכזר.

החיכ פנה לשר-החקלאות במכתב, לברר את גורלם ואת דינם של הקרפיונים. השבוע, ענה דויד גלבוע, עוזר לשר-החקלאות, במכתב הנושא את סמל המדינה ואת הכותרת "לישכת שר החקלאות: "הגידון — מכירת דגים חיים".

"בזיקה אל מכתבו של מר י. קישון אליך, הגני להבהיר, כי מכירת דגים חיים נהוגה בכל העולם ואין מדינה בה קיימות הגבלות בעניין זה. באירופה נמכר גם השמך בדרך זו.

"בישראל מקבלות מרבית עקרות-הבית את הקרפיון כשהוא מומת ונקי — אך יש מיקרים בהם לוקחת עקרת-הבית את הדג חי לביתה".

כאמור — סדר זה סדר, במשרד החקלאות. לדגיה-קרפיון, כמובן, כל זה לא משנה.

בוע, כשלושה. מתוך 317 סטודנטים שה-שיבו ושתשובותיהם לא נסללו, צידדו 42 אחוז מהם — 178 איש — בסיפוח כל השטח, לאלתר.

19 אחוז נוספים — 58 — הציעו לספח חלק מן השטחים בלבד.

37 אחוז — 117 איש — התנגדו לסיפוח, קיוו שהצדדים היריבים יגיעו לגבולות מוסכמים ובטוחים".

ואילו 2 אחוז בלבד — שיבעה איש בסך הכל — הצביעו בעד נסיגה לאלתר.

דיעות

הסטודנטים

רוצים סיפוח

רוב הסטודנטים בשלוחת האוניברסיטה העברית בתל-אביב — רוצים בסיפוח השטחים המוחזקים.

זאת מתברר ממישאל קטן שנערך, הש-

אהבה-על-הסנין

לאיילה, לזכרי פרקליטה, עורך-הדין פנחס קלינר, היה 39 אלף לירות, אך כדי שתוכל לשלם את אגרת בית-המשפט הגבוהה-יחסית, ביקשה רק 20 אלף לירות.

בפסק-דין נזיר העניק השופט שלמה אשר לנערה, 21 במאוס 1967, סך 22 אלף לירות מיצויים — אלפיים לירות יותר ממה שביקשה.

★ ★ ★

"רקר את עצמו!"

אך דני רצאבי לא היה סכום כזה.

הוא התחיל להגיש פירעורים ולעשות סחבת. הזכר הזעים את משטתה של הצ'עירה, ובייחוד את אביה, יוסף אבטה, מנ-הל סניף במחלקת התברואה של עיריית תל-אביב וגבר בן 42. נאה וכסוף-שיער.

וכך אירע שבי-11 בדצמבר 1967 הצטרף אבטה לדני, במסעדת ציון, הנמצאת מול דירתו של יוסף. מה שקרה אחר-כך לא ברור. כל הנוכחים במקום טוענים: "לא ראינו כלום". רק עד אחד, יעקב סילבר, העובד במועדון-הילילה צברה, טוען שראה סכין בידי יוסף.

אך כשקם דני בועקה ורץ מן המקום, שתתה רגלו דם. העורך נפגע, כל נסיונות הרופאים היו לשוא — ורגלו נקטעה. עכשיו טוען דני: "אביה עשה זאת מתוך נקמה!"

טוען יוסף אבטה ששוחרר בערבות עד למשפטו: "רצאבי פצע את עצמו, כדי לא לשלם את המיציזים!"

בינתיים מוסיף הצעיר לשכב בבית-החולים איכילוב, חבריו ערכו למענו מגבית במר-עוזן ברברים, אספו אלפיים לירות כדי שהנכה יוכל להתחיל לקנות מכונת. איילה מסתירה פניה בבושה וסובלת, כל פעם שבעלה פוגע בה על הופעתה. ודומה, שסיפור טראגי ארוך זה עדיין לא הגיע לפרקו הסופי.

אשו, תחילה, מלרפא את החתכים העמוקים, אך הצליחו לעשות משהו במשך הזמן. הסנירה, השבוע, האשה הצעירה לכתבת העולם הזה: "רק לפני כמה ימים עברתי בשוק ושני בחורים אמרו: תראו את הפרו-צה! בסח הרועה שלה חתר אותה!" וגם הילדות שלי, בנות ארבע ושש שנים, שוא-לות אותי: "אמא, מה יש לך בפנים שלך?" אבל לפחות מבחינה אחת מצאה איילה מרגוע: הגבר איתו יצאה אחרי דני נשא אותה לאשה, בינואר 1963, יהקים איתה בית שקט. שתי בנות נולדו להם בוו אחר זו, כעבור זמן קצר.

★ ★ ★

נשיכות בשוק

נשי תלונות: על תקיפה מינית — ביתור בתוליה — ועל חבלה גופנית חמורה. דני הועמד לדין בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בפני נשיא בית-המשפט מרדכי קנת והשופטים המחוזיים יצחק דולב ואליהו מני. הוא הורשע, בהתחשב בחומרת-הראיות וכן בעדותם של בני-הזוג וקסלר — אחותו וגיטו של הנאשם, שניתקו מאז את קשריהם איתו והעידו כי דני שלף ממחטה ספוגה בדם, צעק: "הנה הבתולים שלה!" אף-על-פי שהצעירה עצמה טענה, שזוהו דם מן הש-ריטות שהיא שרטה אותו, כשהתגוננה.

כן לקח בית-המשפט בחשבון שתי עובי-דות: שאיילה הראתה לאחותו סימני-נשיכה בשוק שלה, ושכסתה אשר כדירת-הגג מצאו סימני-דם.

דני רצאבי, שכפר באשמה, נידון לשנה מאסר ולשלושה חודשי-מיבחון. בעידוד-הרוחמר עונשו — ורצאבי ישב שנתיים במא-סר בפועל, קיבל עוד שנתיים מאסר על תנאי.

כשיצא מבית-הסוהר, המתין לו תיק או-רתי שהכיל תביעה-היציזיים של איילה על סך 20 אלף לירות. הסכום שהיה מגיע

1964 — כמשפט אורחי בו הפירסום מותר. בהתחלת הערב היכה דני את איילה. "זה לא היה מכות רציניות", הסביר בעדותו, "סתם היה לשם הפחדה". אחר-כך המשיך הבחור בחיזורים, כשמטרתו המוצהרת: לי-סלק את בתוליה של הנערה, "כדי שעכשיו תלכי רק איתי".

הוא עשה את הדבר בדרך אלימה למדי, כיוון ששכן בדירה שבקומה מתחתיהם, פנחס ביוזנסקי, מרחוב עין-זרד 4, שמ צעקות נוראות, כמו של חיה ולא של בן-אדם.

הוסיף השכן בעדותו: "עליתי מייד לדירת וקסלר, בקומת-הגג, ודפקתי על הדלת בכוח. אז ענה לי בחור ואמר שהוא האח של רות. אמרתי שאני הולך להזעיק את המש-טרה, ואז ענה לי: לא קרה שום דבר. רק קרעתי את הבתולים של החברה שלי".

"נעלבתי מאוד מהתשובה וירדתי וכשבאה אחותו אמרתי לה מה אמר אחיה והיא ביקשה סליחה".

★ ★ ★

סנין כסימטה אפדה

מאז לא התראו הצעירים. עד שערכ אחד, בא לביתה של הצעירה שבכרם נהגה-מונית אהרון זלורי, העובד בקר-שירות חולון — תל-אביב והיה ידו של רצאבי. הוא לקח את הבחורה במונית שלו לסוף הסימטה החשוכה. שם המתין דני.

כשבא זגורי, האכילה איילה את אחיה הקטן, בן השלוש וחצי. היא לקחה את הי-לד איתה במונית, אבל, כשראתה את דני בחוץ, סירבה לצאת מהמונית, כפי שביקש. אז שלף דני אולר, שהכין בכיסו בעוד מר-עד — וחתך את פניה של איילה.

איילה הובהלה לבית-החולים. הרופאים נר-